

BİR HARF UĞRUNA GİDEN CANLAR

Son zamanlarda okullarda yaşanan, hem öğretmenlerimizin hem de gencecik öğrenci kardeşlerimizin aramızdan koparılmasına neden olan olaylar kalbimizde derin bir sızı bıraktı. Her sabah "Hayırlı dersler" diyerek evden çıkan bir öğretmenin ya da sırtında çantasıyla arkadaşlarına koşan bir öğrencinin bir daha evine dönememesi, kelimelerin bittiği yerdir. Okul bahçeleri çocuk sesleriyle çınlaması gerekirken, ne yazık ki son vakitlerde buralara hüznün ve korku çöktü.

Öğretmenlerimiz, sadece ders anlatan kişiler değil; bizlere hayatı öğreten, her düştüğümüzde elimizden tutan birer rehberdir. Onlara uzanan eller aslında hepimizin geleceğine, umuduna uzanmıştır. Ömrünü çocuklara ışık olmaya adanmış bir öğretmenin karanlık bir şiddetle hayattan koparılması, tarifi imkansız bir haksızlıktır. Aynı şekilde, henüz hayalleri bile taze olan bir öğrencinin o sıralarda can vermesi, tüm ülkenin evladını kaybetmesi demektir. Bir annenin, babanın çocuğunu okula "güvende olsun" diye gönderip tabutla karşılaşması yürekleri paramparça eden bir acıdır.

Artık okullarımızda korku değil, sevgi konuşulmalı. Bir kalem tutması gereken ellerin nasıl olup da şiddete yöneldiğini hepimiz şefkatle, ilgiyle ve birbirimize kenetlenerek sorgulamalıyız. Biz birbirimize nefretle değil, hoşgörülle bakmayı unuttuğumuzda en çok çocuklarımız ve onların yolunu aydınlatan öğretmenlerimiz zarar görüyor.

Gidenleri geri getirmek imkansız ama onların hatırasını yaşatmak için okulları yeniden huzur dolu yuvalara dönüştürmek boynumuzun borcudur. Hayatını kaybeden öğretmenlerimize ve yavrularımıza Allah'tan rahmet, geride kalan o kederli ailelere ise sabırlar diliyorum. Dileğimiz odur ki; okul koridorları bir daha asla silah sesiyle değil, sadece çocukların neşeli gülüşleriyle ve ders zili huzuruyla yankılsın.

Kadriye Erva ÖTGÜN
FL / 10-A